

* * *

За Кейти вечерта беше вълишебна. Уилям я заведе в „Риц“. Тъй като хотелът се намираше близо до офиса, той явно често се хранеше там. Щом влязоха в доста престижния ресторант, Кейти за момент бе завладяна от паника. Със сигурност щеше да направи нещо глупаво, да ги изложи. Но Уилям, явно усетил страховете ѝ, положи всички усилия да я накара да се успокои. Той нареди на салонния управител да ги настани на маса, закътана в един дискретен ъгъл, далеч от любопитните погледи на останалите гости. И навярно бе забелязал ужасеното ѝ изражение, когато тя разбра, че менюто е на френски, защото предложи да поръча вместо нея.

– Идвам толкова често тук, че знам кои ястия са хубави – отбеляза равно, очевидно желяейки да ѝ спести неудобството.

След това тя започна да се отпуска. Лакомо погълна всяка хапка от вкусната храна: крем супа от раци, последвана от телешко по бургундски, и дори му позволи да ѝ налее малко от бордото, което той внимателно бе подбрал. Оказа се, че разговорът им върви по-леко, отколкото се очакваше, понеже Уилям проявяваше искрен интерес към онова, което тя му разказваше. Сподели му за детството си и за задушаващата атмосфера на дома си; той пък ѝ разказа за натиска, който винаги е чувствал относно поемането на семейния бизнес. Беше ѝ странно да открие, че двамата си приличат повече, отколкото си мислеше. В края на вечерта Уилям настоя шофьорът му да я откара. Докато седяха, облегнати на гладките кожени седалки на ролс-ройса, и гледаха как ярките светлини на Уест Енд избледняват сред не толкова благоприятните околности на Северен Лондон, Кейти беше убедена, че ще запомни тази вечер като една от най-хубавите в живота си.

Когато пристигнаха пред общежитието, той излезе от колата, за да ѝ отвори вратата като истински джентълмен.

– Лека нощ, Кейти – каза той.

Наведе се да ѝ целуне ръка. Тя почувства допира на устните му до кожата си и потръпна. Без да каже нищо повече, Кейти се обърна и изтича в къщата, отнасяйки спомените със себе си.

Не бяха правили планове да се срещат отново. Но следващия четвъртък Кейти намери в отделението си за писма друга бележка, в която Уилям я питаше дали е свободна за вечеря.

Този път тя се поколеба. Знаеше, че той е женен. Знаеше също така, че има осемнайсетмесечна дъщеричка. Миналата седмица ѝ бе разказал всичко за жена си и детето им, с които живееше в имението си в Съмърсет. През седмицата отсядаше в жилището си в Белгрейвия, а уикендите прекарваше със семейството си. Кейти нямаше представа

какво означава тази покана за него, но съзнаваше какво означава тя за нея. И това беше достатъчен повод да му откаже.

Но въпреки твърдите си намерения, вечерта тя се озова пред входа на магазина в осем без десет. Той вече беше там и ѝ се усмихна, щом я видя.

– Мислех си да отидем някъде другаде тази вечер – заяви Уилям, когато тръгнаха по улицата. – На някое... не толкова претенциозно място.

Според нея той имаше предвид някъде, където е по-малко вероятно да ги забележат.

Малкото френско бистро беше, както ѝ бе обещал, по-непретенциозно. И по каквато и причина да го беше избрал, там Кейти се почувства по-спокойна.

Когато на следващата седмица получи поредната покана, тя далеч не се изненада.

Те излизаха на вечеря всеки четвъртък през следващите два месеца. На пръв поглед помежду им нямаше нищо общо, но двамата взаимно бяха очаровани един от друг. Уилям повече не спомена съпругата си, а и Кейти не намираше причина да пита за нея. Всъщност тя се изненада от лекотата, с която напълно забрави кой е той. Неусетно започна да му разказва като на близък приятел как е минал денят ѝ, за другите момичета, които се държаха отвратително с нея.

– Бих могъл да направя нещо по въпроса – предложи веднъж той. – Мога да те преместя в друг отдел например...

– Не – твърдо възрази тя. – Не, нищо не искам да правиш. – Просто не желаеше Уилям да предприема действия, които биха привлекли вниманието върху тях.

Кейти нямаше представа какво намира у нея той или какво очаква от връзката им. Освен да ѝ целува ръка, досега не бе предприемал никаква друга стъпка към сближаване. Единственият човек, на когото тя сподели за срещите им, бе Нуала. Приятелката ѝ не скри неодобрението си.

– Навярно иска само едно от теб, Кейти – повтаряше ѝ непрекъснато.

– Не – упорстваше Кейти. – Не е това.

Нуала подсмръкна скептично. Тя беше в разгара на подготовката за сватбата си с някакъв младеж, с когото се бе запознала в един от многото ирландски клубове в Лондон, и не ѝ се нравеше историята за женен мъж, който води по ресторанти хубаво необвързано момиче.

– Ама че си идиотка, Кейти. Само не ми казвай, че си вярваш!

В действителност Кейти почти бе успяла да се убеди, че с Уилям са само приятели и нищо повече. Тогава през една мразовита януарска вечер, докато вървяха към колата му, тя се подхлъзна на ледения

тротоар. Той ѝ помогна да се изправи, но когато Кейти се погледна, видя, че чорапогащникът ѝ е скъсан, а коленете ѝ – ожулени. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Добре ли си? – попита загрижено кавалерът ѝ.

– Нищо ми няма – подсмръкна тя.

– Не е вярно.

Сякаш за да ѝ го докаже, той се протегна и избърса една сълза от влажната ѝ буза. Това само влоши нещата. Изведнъж тя се разрида неудържимо.

Уилям не каза нищо. Просто я прегърна с две ръце и я притегли в обятията си. Тя знаеше, че е длъжна да се съпротивява, но по някаква причина не можеше да се отдръпне. Вместо това затвори очи и се отпусна на гърдите му.

– О, Кейти, Кейти – прошепна той в косите ѝ. – Какво ще правим?

***

По-късно вечерта, вместо да нареди на шофьора си да я оставят у тях, Уилям я отведе в жилището си.

Кейти чувстваше, че не е редно. Знаеше, че най-вероятно ще гори в ада за вечни времена, но не успя да устои. Същата нощ Кейти О’Дуайър, която се бе заклела пред монахините, че ще се пази за първата си брачна нощ, се отдаде напълно на съпруга на друга жена. Върху релефните копринени чаршафи на чуждото легло, до стената с окачени снимки, от които я гледаха съпругата му и детето му, тя цяла се разкри пред Уилям.

Кръвта и болката изчезнаха след първия път. И от този момент нататък двамата престанаха да ходят по ресторанти. Той нае за нея малък апартамент в „Клафам“ и всеки четвъртък, както и в понеделник, вторник и сряда, те пропускаха вечерята и се отправяха направо там, за да прекарат вечерта в обятията си.

***

Бяха заедно осем месеца. Осем блажени месеца, през които се преструваха, че останалият свят не съществува.

Тогава една вечер той ѝ каза, че му предстои да замине за Италия, за да прекара там годишната семейна почивка. Не можеше да се измъкне от двете седмици на езерото Комо – място, за което тя дори не бе чувала. Фактът, че щеше да бъде със съпругата си, не безпокоеше Кейти толкова, колкото мисълта, че нямаше да вижда Уилям четиринайсет дни. Докато бършеше с целувки сълзите ѝ, той обеща да дойде при нея веднага щом се завърне в Лондон.

***

Тогава Кейти преживя първия си сблъсък с двуличнето на мъжете. Два дни след заминаването на Уилям я повикаха в кабинета на Ан Харпър, която я уведоми, че е уволнена.

– Трябва да има някаква грешка! – избухна тя. – Не можете да го направите. Просто попитайте... – Замалко да каже „Уилям”, но се спря навреме.

Управителката се усмихна кисело.

– Да попитам господин Мелвил, това ли щеше да кажеш? – Кейти не пропусна да долови удоволствието в гласа ѝ. – Едва ли ще ти е от полза, госпожице О’Дуайър. Все пак тъкмо той ми нареди да се отърва от теб.

Кейти слушаше замаяна, докато жената я информираше, че не само губи работата си, но също така трябва да освободи апартамента до края на седмицата. След това управителката плъзна по бюрото един плик към нея.

– Това е компенсация за причиненото неудобство – заяви хладно. – Сигурна съм, разбираш, че този разговор трябва да си остане между нас.

Кейти долови предупредителната нотка в гласа на Ан. Успя някак да промърмори, че не би искала да създава проблеми, след което, все още замаяна от чутото, се изправи и тръгна неуверено към вратата.

Когато се качи на горния етаж в стаята на персонала, тя отвори кремовия плик. Таеше частица надежда, че вътре ще открие писмо от Уилям с някакво обяснение за постъпката му. Но съдържанието му се изчерпваше с кратка официална бележка върху фирмена бланка от отдел „Кадри”, в която се уточняваха условията по прекратяването на договора ѝ и се посочваше, че е приложен чек от хиляда лири като обезщетение. Сумата беше толкова нелепа, като се вземеше под внимание заплатата ѝ и прослуженото време, че Кейти едва не се изсмя. Пъхна плика, писмото и чека в джоба си и изпразни шкафчето си. После, без да се сбогува с никого, напусна „Мелвил” завинаги.

***

Още същата вечер Кейти постъпи според волята на Уилям – махна се от живота му. Той беше прав, реши тя, докато опаковаше багажа си. Окончателната раздяла беше най-доброто решение. Искаше ѝ се той да бе намерил кураж да ѝ го каже в очите, но се успокояваше с мисълта, че се е боял да не би да се разколебае. Тази възможност беше полесна за приемане, отколкото другата – че изобщо не му е пукало за нея.

Тя никога повече не се върна в „Мелвил”. Намери си по-евтина квартира и убеди съдържателя на едно малко кафене да я наеме. Уилям беше прав, повтаряше си младата жена всяка вечер, преди да заспи, изтощена от плач. Връзката им трябваше да приключи. Тя трябваше да го забрави, за да може той да забрави нея и да бъде със съпругата си. Колкото и да болеше, това бе най-правилната постъпка.

***

Оттогава бяха минали три месеца. Ето че сега стоеше и го чакаше пред къщата му, където бяха прекарали първата си вечер заедно.

Мислите ѝ бяха прекъснати от познатото ръмжене на автомобилен двигател. Тя вдигна поглед от мястото си на скамейката. Това със сигурност беше ролс-ройсът на Уилям. Сърцето ѝ препусна. Въпреки всичко, което се бе случило, Кейти копнееше да го види отново.

Колата намали и спря пред къщата му. Първи излезе шофьорът, сложи униформената си шапка и заобиколи, за да отвори задната врата на Уилям.

Уилям слезе на тротоара. На смътната светлина от уличната лампа тя пак успя да различи широките му рамене и сериозното му изражение. Изправи се, треперейки от студ и притеснение. Канеше се да го повика по име, когато той се обърна към колата и протегна ръка. Кейти видя тънките пръсти, които се вкопчиха в силната му китка.

Веднага разпозна елегантната блондинка, наметната с лисича кожа – беше жена му Изабел. Зачуди се разсеяно къде ли са прекарали вечерта. На опера? На вечеря с приятели? Не че ѝ влизаше в работата.

Наблюдаваше ги, докато се качиха заедно по стълбите и изчезнаха в къщата. След миг лампичките от коледната елха заблещукаха от предния прозорец. В полумрака тя видя Уилям, който притегли Изабел в обятията си, посочи нагоре към имела над тях и жена му се разсмя. Той приглади назад светлата ѝ коса и наведе глава.

Кейти не можеше да гледа повече. Затвори очи, опитвайки се да пропъди от съзнанието си образа на двамата съпрузи. После посегна към леката издутина на корема си. Сега вече не можеше да му каже. Беше глупаво от нейна страна да идва тук тази вечер – беше глупаво и обвързването ѝ с женен мъж. Сега щеше да се наложи сама да се справя с последиците.